

SIMONYI IMRE

A Reinhardt cukrászda

*A sarokasztal még a helyén áll
s a habosfánk a barokkmű tartón –
S mint medvecukrok buboréka száll
az oldott emlék – ki a szárnyas ajtón...*

*Megkapaszkodni: az a szalmaszál!
Gyermekkorom! – Az őszi szél sóhajtón
a Templomtér szögletén sírdogál.
(Vagy én rínek alattad, régi balkon?)*

*Ez volt az ifjúság. – Aztán a pálya
következett lapos kálváriára
ó, kisvárosi, fullasztó közöny.*

*S most itt ülök. – Minden a helyén áll még.
A vén óra jár... minden perc ajándék –
bár amit mutat – nem az én időm...*

Ó, régi erők

*Ó, régi erők, s régi gyöngeségek!
Most – elgyöngült erőim évadán –
hihetné bárki: sosem volt mesének;
egyszer-voltnak, hol-nem-voltnak talán.*

*Pedig erős erők voltak azok!
S igen: valódi gyöngé-gyöngeségek.
S nékem ma: elgyöngült erőim azok;
amik tűnnek füzetes rémregénynek.*

*Voltunk itt páran (nem sokan!) akik
megsejtettünk s akartunk valamit
tán fontoltan s tán késve s tétován...*

*S míg mi: „akartunk” – friss akarnokok
(e műfajban régi gyakornokok)
elibénk vágta fürgén, de bután.*

Ifjúkor, bekopogtál

*Ifjúkor – bekopogtál tegnap este.
„Szabad” – kongattam: vén óra az éjfélt.
Szobám sarkában kuporogtam hétrét –
görnyedve; miként szokásom estelente.*

*Mint karcsú délelőtt – im estelemben
(ötvenöt esztendőnk hány ötvenöt évét!?)
Jó- s balléptünk első húszévnnyi részét
hoztad be fűtyürészve, s lengedezve.*

*„Örvendek – szóltál -: ily korban ily épség!...”
„Friss, szép, daljás vagy” – volt a felelet.
– Illendőn két jólnevelt gavallérként. –*

*S néztük csak egymást: (azt hogy meddig tartott?
ötvenöt évig?!) két egymást-kitartott
s egymást-használt iker kan-metreszek...*

Ötvenen túl

*Juthatsz még (nem magasabbra!) elébbre
így ötvenen túl? – Már alig hiszem.
Valahonnét egy kancsal poszt figyel
hogy ne kerülhess önmagad elébe.*

*Igaz, hogy nem lát – hiába figyel.
Am a rövidlátás valahogy mégis
(félvakon is) kísért is, meg kísér is
utadon a bandzsító szemivel.*

*S ha nem is téged lát – valami pontot
sejt – (talán a másét?) – s hány kioltott
ily „pont” a vakság torkolattüzétől!?*

*Ezért ne mocsanj! Helyetted nehogy...
– Így ötvenen túl nem vállalhatod
elébb-jutásod: más balvégzetétől.*

A gyulai korzó

(TALÁN 1939-BEN)

... és tegnap este hat és nyolc között
végigsétált rajtam a régi Korzó...
A Népkert és a Kék Macska között:
balról a cseléd- jobbról az úri-korzó.

S én a Népkert s a Kék Macska között
terültem el... – És volt aki viharzó
s volt aki jól – s volt rosszul öltözött
és volt aki ráérős volt s andalgó.

S jöttek a dámák s mind az úrilányok,
a megyei krekkek s a kis lotyók
s a jasszok, a stricik, a vendiákok.

A „Korzón” – díványomon elterülten
– e félkész szonett fölé könyököltem –
míg e menet rajtam átgyalogolt.

